

บทที่ ๑

บทนำ



## ความเป็นมาของปัญหา

ในทศวรรษที่ผ่านมา มีความเปลี่ยนแปลงในโลกและบ้านเมืองของเราอย่างใหญ่หลวง ทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิทยาการและเทคโนโลยี ตลอดจนค่านิยมทั่วไป ความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงแนวคิดและกรรมวิธีการจัดการศึกษาด้วยเป็นอันมาก<sup>1</sup> การศึกษานับว่าเป็นตัวการที่สำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยให้ประชาชนเกิดความรู้ ความฉลาดและมีทัศนคติที่ดีต่อการพัฒนาประเทศ เบอร์ทรันด์ รัสเซลล์ (Bertrand Russel) ได้กล่าวถึงความมุ่งหมายของการศึกษาว่า เพื่อก่อให้เกิดความเจริญของงามสามารถจัดคืออิทธิพลซึ่งต่าง ๆ ให้สิ้นไป มุ่งสร้างวัฒนธรรมให้แก่บุคคล เสริมสร้างความสามารถของเขาให้ถึงขีดสุดไปพัฒนาชุมชน<sup>2</sup> จึงเป็นการสมควรที่นักการศึกษาจะได้ช่วยกันแสวงหาแนวทาง ตลอดจนเทคนิคเทคโนโลยีต่าง ๆ ในด้านการศึกษา เพื่อทำให้การจัดการศึกษาคำเนินไปด้วยความเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาวะการณ์ของประเทศ

ประเทศไทยก็เป็นประเทศหนึ่งที่ได้เห็นถึงความสำคัญของการศึกษาซึ่งจะเห็นได้จาก การกำหนดให้มีแผนการพัฒนาศึกษาแห่งชาติระยะต่าง ๆ โดยเฉพาะแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติระยะที่ 4 (พ.ศ. 2520-2524) นี้ได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการศึกษา

---

<sup>1</sup> ก่อ สวัสดิพานิชย์, บนเส้นทางแสวงหาโฉมหน้าใหม่ของการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์พิมพ์เศศ, 2517), บทนำ.

<sup>2</sup> Bertrand Russel, The Negative Theory of Education : The Teacher and Taught. (New York : AcDelta Book Dell Publishing Co., 1963), p. 212.

โดยมุ่ง "เร่งพัฒนาการศึกษาทุกระดับและประเภทให้เหมาะสมกับสภาพที่เป็นจริงของ ประเทศ และให้สนองความต้องการขั้นพื้นฐานทางสังคมและการพัฒนาประเทศ โดยมุ่งให้ การศึกษามีส่วนช่วยเสริมสร้างคุณภาพและประสิทธิภาพของพลเมืองไทยให้สอดคล้องกับ นโยบายของรัฐบาล"<sup>1</sup>

องค์ประกอบที่สำคัญอันหนึ่งของการให้การศึกษาก็คือ การสอนและบุคลากร การ สอนนั้นมีได้หมายความว่าทำให้ความรู้แต่เพียงอย่างเดียว แต่ยังมีความหมายครอบคลุม ไปถึงการช่วยให้เด็กคิดโดยการถามคำถามแก่เด็ก การแนะนำและแนะแนวเพื่อช่วยเด็ก แก้ปัญหา การให้ความช่วยเหลือแก่เด็กในด้านต่าง ๆ การให้กำลังใจและการให้ความ รัก"<sup>2</sup> นอกจากนี้ท่านพุทธทาสภิกขุ ยังได้ให้ความหมายของการสอนซึ่งมีรากฐานมาจาก พุทธศาสนาได้อย่างลึกซึ้งเช่นเดียวกัน กล่าวคือ การสอนคือการนำทางวิญญาน และครู ผู้นำทางวิญญาน จึงนับได้ว่าครูเป็นบุคลากรฝ่ายหนึ่งในหลาย ๆ ฝ่ายที่มีบทบาทในการจัด การเรียนการสอนให้แก่เด็กเรียนต่าง ๆ ทั่วประเทศตลอดมา ครั้นเมื่อพิจารณาถึงสภาพ ความเป็นจริงของประเทศไทยที่เป็นประเทศกำลังพัฒนาประกอบ อาจกล่าวได้ว่า การ จัดการศึกษาให้แก่ผู้เรียนจะดำเนินไปได้ยากหรือเป็นไปได้ยากลำบาก เพราะครูเป็นผู้ ที่ได้รับการยอมรับและกำหนดให้เป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการให้การศึกษาแก่นักเรียนใน โรงเรียนเสมอมา<sup>3</sup> เนื่องจากครูเป็นผู้มีบทบาทมากในการให้การศึกษาแก่เด็ก

<sup>1</sup> สำนักนายกรัฐมนตรี, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, แผนพัฒนา การศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ.2520-2524) หน้า 2. (เอกสารอัครสำเนาเก็บเล่ม)

<sup>2</sup> สุมิตร คุณานุกร, หลักสูตรและการสอน (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ ชวนพิมพ์, 2520), หน้า 134.

<sup>3</sup> สุจรีต เพ็ชรชอบ, "บทบาทของครูในสังคม" วารสารครูศาสตร์

1. (มิถุนายน - กันยายน 2514) : 108.

ประเทศไทยเราจึงได้กำหนดเป็นแนวนโยบายในการจัดการฝึกหัดครูไว้ในแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (2520-2524) ว่า ใ้ให้มีการปรับปรุงการฝึกหัดครูและบุคลากรทางการศึกษาให้คุณภาพและปริมาณที่ตรงกับความต้องการของประเทศ พร้อมทั้งส่งเสริมฐานะทางวิชาชีพและในด้านสวัสดิการและสวัสดิภาพ<sup>1</sup> และในการจัดการฝึกหัดครูนี้ รัฐบาลถือเป็นเรื่องสำคัญมาก จึงได้ถือเป็นหน้าที่โดยตรงในการรับผิดชอบดำเนินการและรับบุคคลเข้ามาศึกษาในด้านการฝึกหัดครูหรือศึกษาศาสตร์

การฝึกหัดครูในสถาบันฝึกหัดครู จึงได้กำหนดหลักสูตรของวิชาชีพครูไว้ว่าจะต้องประกอบด้วยกลุ่มวิชาที่จะต้องเรียน 4 กลุ่มคือ

1. วิชาพื้นฐาน
2. วิชาชีพพื้นฐาน
3. วิชาชีพเฉพาะ
4. วิชาสัมพันธ์วิทยา

ในส่วนของวิชาชีพ ก็ยังสามารถแบ่งกระบวนการออกได้อีกคือ ภาคที่เป็นทฤษฎี และภาคปฏิบัติ สำหรับภาคทฤษฎีนั้นก็ประกอบด้วยภาควิชาชีพพื้นฐานและภาควิชาชีพเฉพาะ ส่วนภาคปฏิบัติได้แก่ ภาควิชาชีพปฏิบัติ ภาควิชาชีพพื้นฐานก็ได้แก่ วิชาที่กำหนดไว้ให้ครูเรียนที่เรียนวิชานั้นได้มีโอกาสร่วมกันกับผู้ที่เลือกเรียนวิชาชีพที่แยกสาขาออกไปจากผู้นั้น แต่มีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้อารมณ์ร่วมกัน ส่วนวิชาชีพเฉพาะได้แก่วิชาชีพที่ผู้เรียนต้องศึกษาตามสายวิชาชีพของตน เพื่อเป็นรากฐานอันสำคัญในการที่จะนำเอาความรู้เหล่านั้นไปประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การสอนวิชาทักษะในชั้นประถมศึกษา การสอนคณิตศาสตร์ในชั้นมัธยมศึกษา เป็นต้น

---

<sup>1</sup>สำนักนายกรัฐมนตรี, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 พ.ศ. 2520-2524 หน้า 66. (เอกสารอัดสำเนา เย็บเล่ม)

สำหรับภาควิชาชีพปฏิบัตินั้นก็ไต่แก่วิชาชีพที่ผู้เรียนต้องเรียน โดยการอาศัยการปฏิบัติ เพื่อหาประสบการณ์จริงเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ทฤษฎีที่ตนเองได้เล่าเรียนมา นำเอามาทดลองใช้ อันเป็นการสร้างเสริมรากฐานของวิชาชีพของตนให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ซึ่งไต่แก่วิชาฝึกสอน ฝึกปฏิบัติงาน วิชาปฏิบัติ การทดลองวิชาเสริมสร้างประสบการณ์

วิชาชีพทั้งสามกลุ่มนี้จะต้องจัดให้มีอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกัน จะละทิ้งอย่างหนึ่งอย่างใดไม่ได้ ในลักษณะวิชาชีพของเราคือ วิชาชีพครู จึงย่อมถือว่าการฝึกสอนเป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญที่จะทำให้บุคคลที่จะออกไปเป็นครูจะได้รับการฝึกอย่างสมบูรณ์ การฝึกสอนจึงเป็นหัวใจของการฝึกหัดครู

โดยทั่วไปแล้ว ในการฝึกสอนจะประกอบไปด้วยบุคลากรหลายฝ่ายเพื่อดำเนินการฝึกสอน อยู่ด้วยกันอย่างน้อย 5 กลุ่มคือ

ก. ผู้บริหารสถาบันฝึกหัดครู ซึ่งไต่แก่อธิการวิทยาลัยครู คณะบดีของคณะการศึกษา และรวมถึงหัวหน้าคณะวิชา หัวหน้าภาควิชา

ข. ผู้อำนวยการฝึกสอน

ค. ผู้เกี่ยวข้องกับการศึกษาทุกระดับ รวมทั้งประชาทั่วไป

ง. อาจารย์ผู้ประสานงานของสถาบันฝึกหัดครูหรืออาจารย์ในเทศก์

จ. นักศึกษาหรือนิสิตฝึกสอน

ในบรรดาบุคลากรเหล่านี้ ผู้ที่จะทำหน้าที่หลักในการประสานงานระหว่างโรงเรียนกับสถาบันฝึกหัดครูและเป็นผู้แนะนำให้กับนักศึกษาในการปฏิบัติงานก็คือ อาจารย์ในเทศก์<sup>1</sup>

<sup>1</sup>เจริญผล สุวรรณโชติ, "การจัดและการดำเนินการฝึกสอน" โครงการปรับปรุงการฝึกสอนในโครงการฝึกหัดครูชนบท (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์เจริญ-วิทยการพิมพ์, 2521), หน้า 5.



อาจารย์ในเทศกจึงเป็นบุคลากรที่มีความจำเป็นและสำคัญต่อการฝึกสอนที่จะทำให้ การดำเนินการฝึกสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ อาจารย์ในเทศกจะเป็นบุคคลที่เป็นอาจารย์ มาจากภาควิชาต่าง ๆ ของสถาบันฝึกหัดครู ซึ่งคิดคณานักศึกษาออกมาเพื่อใ้การแนะนำแก่นักศึกษาฝึกสอนที่ทำการฝึกสอนเป็นคือประจำของมีการฝึกและการปรับปรุงอยู่เสมอ นักศึกษาฝึกสอนที่เริ่มทำการฝึกสอนย่อมมีข้อบกพร่องเกิดขึ้นได้ จึงต้องมีบุคคลช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดจากอาจารย์ในเทศก อาจารย์ในเทศกจึงควรเป็นบุคลากรที่มีความรู้เกี่ยวกับกระบวนการในเทศกตลอดจนเทคนิคในการในเทศก เพื่อจะได้เลือกใช้วิธีการในเทศกให้เหมาะสมกับบุคลากรและสถาน การณ์ด้วย ซึ่ง วิทยุไชย สาร ก็ได้อธิบายถึงลักษณะของบุุคคลที่จะต้องเป็นผู้ที่มีความชำนาญ หรือความสามารถ 3 ประการด้วยกันคือ

1. ความสามารถในทางเทคนิค ( Technical Competence ) หมายถึง ความสามารถในการใช้ความรู้ต่าง ๆ วิธีการต่าง ๆ และอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จำเป็น การทำงาน เพื่อแนะนำใ้บุคลากรใ้บังคับบัญชาใ้สิ่งเหล่านี้ได้

2. ความสามารถในทางมนุษยสัมพันธ์ ( Human Relation Competence ) หมายถึง ความสามารถในการเข้ากับคน รู้ว่าจะทำงานร่วมกับผู้อื่นใ้ได้อย่างไร และเข้าใจหลักการหรือทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์

3. ความสามารถในการบริหารงาน ( Administrative Competence ) ใ้แก่ ความสามารถในการวางแผนงาน จัดการสั่งการใ้ผู้ใ้บังคับบัญชาทำงานใ้บรรลุผล สำเร็จตามความมุ่งหมายของหน่วยงานใ้ได้<sup>1</sup>

<sup>1</sup>วิทยุไชย สาร, การบริหารงานบุคคล (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2517), หน้า 416.

เพราะฉะนั้นอาจสรุปได้ว่า ผู้ที่จะเป็นอาจารย์ในเทศก์จะต้องเป็นผู้ที่รู้จักปรับปรุงบุคลิกภาพของตนเอง แสวงหาความรู้เกี่ยวกับวิธีการและเทคนิคต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับตัวบุคคลและสถานการณ์ เหตุผลที่อาจารย์ในเทศก์ควรจะต้องรู้ถึงเทคนิคการสอนอีกประการหนึ่งก็คือ สิ่งแวดล้อมของสถาบันผลิตครูโรงเรียนฝึกสอน ตลอดจนนักศึกษาฝึกสอนแตกต่างกันไป เทคนิคการนิเทศการสอนที่ใช้กับคนกลุ่มหนึ่ง อาจจะใช้ไม่ได้ผลกับคนอีกกลุ่มหนึ่งก็ได้ นอกจากนี้วัตรกรรมทางการศึกษาก็เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ อาจารย์ในเทศก์ในฐานะที่เป็นผู้ที่มีหน้าที่และรับผิดชอบอย่างสำคัญในการฝึกสอนซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรการฝึกหัดครูของประเทศ จึงควรจะได้ทราบถึงเทคนิคการนิเทศการสอนที่เหมาะสมในแต่ละสถานการณ์ โดยทั่วไปแล้ว เทคนิคการนิเทศจะแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะคือ การนิเทศการสอนเป็นรายบุคคล กับ การนิเทศการสอนเป็นกลุ่ม การนิเทศการสอนแต่ละลักษณะจะมีวิธีการที่แตกต่างกันออกไป เช่น เทคนิคการนิเทศการสอนเป็นกลุ่มก็ให้แก่ การจัดตั้งเป็นกลุ่มให้ทำงาน การสาธิตการสอน การอภิปรายกลุ่ม การจัดป้ายนิเทศ เป็นต้น ส่วนเทคนิคการสอนเป็นรายบุคคลก็เช่นกัน การสังเกตการสอนในชั้นเรียน การให้รู้จักประเมินผลตนเอง เป็นต้น ซึ่งเทคนิคการนิเทศการสอนเหล่านี้ทำให้ผู้วิจัยซึ่งเป็นอาจารย์ในเทศก์คนหนึ่ง มีความสนใจใคร่ที่จะศึกษาว่ามีเทคนิคการนิเทศการสอนอะไรบ้างที่ควรจะไปขึ้นเทศการสอน เพื่อให้การดำเนินการฝึกสอนของนักศึกษาฝึกสอนในวิทยาลัยครู เป็นไปอย่างได้ผลและประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพื่อจะได้ครูที่ดี มีความสามารถในการแข่งขันวิธีสอน และมีคุณภาพเหมาะสมที่จะเป็นครู เป็นกำลังสำคัญที่จะพัฒนาประเทศชาติต่อไป

### วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้

1. เพื่อศึกษาถึง เทคนิคการนิเทศการสอนที่อาจารย์ในเทศก์ในวิทยาลัยครูปฏิบัติ
2. เพื่อเสนอเทคนิค <sup>ก</sup>การนิเทศการสอนที่เหมาะสมสำหรับวิทยาลัยครู

### ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีรวบรวมข้อมูลจากอาจารย์นิเทศก์ในวิทยาลัยครูทั้ง 6 กลุ่ม คือ กลุ่มวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร กลุ่มวิทยาลัยครูภาคกลาง กลุ่มวิทยาลัยครูภาคเหนือ กลุ่มวิทยาลัยครูภาคใต้ กลุ่มวิทยาลัยครูภาคตะวันออก กลุ่มวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
2. การวิจัยครั้งนี้เกี่ยวข้องกับเฉพาะเทคนิคการนิเทศการสอนของอาจารย์นิเทศก์ในด้านการสร้างมนุษยสัมพันธ์ เทคนิคการนิเทศในด้านวิธีสอน และเทคนิคการนิเทศในด้านการประเมินผล

### ข้อจำกัดของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เกี่ยวข้องกับเฉพาะวิทยาลัยครูทั้ง 6 กลุ่ม
2. อาจารย์นิเทศก์ผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นอาจารย์นิเทศก์ที่กำลังนิเทศการสอนในปีการศึกษานี้

### คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

1. เทคนิคการนิเทศ หมายถึง กลวิธีในการให้คำแนะนำช่วยเหลือ ปรับปรุง ข้อเสนอแนะ แก่นักศึกษาครูขณะฝึกสอน
2. วิทยาลัยครู หมายถึง สถาบันการฝึกหัดครูในสังกัดกรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ
3. อาจารย์นิเทศก์ หมายถึง อาจารย์ที่ได้รับการแต่งตั้งจากวิทยาลัยครู ให้ทำหน้าที่นิเทศการฝึกสอนของนักศึกษาครู

4. การนิเทศการสอน หมายถึง การนิเทศการฝึกสอนด้วยการปฏิบัติในการให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ เป็นที่ปรึกษาให้ขอเสนอแนะ แก่นักศึกษาครูขณะฝึกสอน

5. หน่วยประสบการณ์วิชาชีพ หมายถึง หน่วยงานในวิทยาลัยครูที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในการจัดและดำเนินงาน เกี่ยวกับการฝึกสอน

6. ครูใหญ่หรืออาจารย์ใหญ่ หมายถึง บุคคลที่ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ดำเนินการดำเนินงานของคณะครูและบุคลากรอื่น ๆ ในส่วนของโรงเรียน เพื่อให้งานนั้นบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

7. ครูพี่เลี้ยง หมายถึง ครูที่สอนประจำอยู่ในโรงเรียนฝึกสอน คอยให้ความช่วยเหลือดูแลนักศึกษาฝึกสอน

8. นักศึกษาฝึกสอน หมายถึง นักศึกษาครูที่วิทยาลัยครูส่งออกไปทำการฝึกสอน

### ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยครั้งนี้ คือ

1. เป็นแนวทางในการพัฒนาอาจารย์นิเทศก์เกี่ยวกับการใช้เทคนิคการนิเทศการสอน
2. เป็นแนวทางในการปรับปรุงการฝึกสอนในวิทยาลัยครู

### วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มประชากร ประกอบด้วย อาจารย์นิเทศก์จากวิทยาลัยครู ซึ่งแบ่งเป็น 6 กลุ่มดังนี้คือ กลุ่มวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร กลุ่มวิทยาลัยครูภาคกลาง กลุ่มวิทยาลัยครูภาคตะวันตก กลุ่มวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กลุ่มวิทยาลัยครูภาคใต้ กลุ่มวิทยาลัยครูภาคเหนือ



2. ตัวอย่างประชากร ทำการสุ่มตัวอย่างวิทยาลัยครูทุกกลุ่มโดยวิธีแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยสุ่มมา 50 เปอร์เซ็นต์ของจำนวนวิทยาลัยครูแต่ละกลุ่ม และในแต่ละวิทยาลัยครูที่สุ่มมาได้ใช้ประชากรที่เป็นอาจารย์นิเทศก์ทั้งหมด (100 เปอร์เซ็นต์)

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบ (Checklist) และแบบประเมินค่า (Rating Scale) สร้างขึ้นโดยศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับเทคนิคในการนิเทศของนักการศึกษาต่าง ๆ ตลอดจนเทคนิคในการนิเทศการสอนของวิทยาลัยครูต่าง ๆ และจากผลของการวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งสรุปเป็นเทคนิคการสอนที่จะสร้างแบบสอบถามขึ้นเป็น 3 ด้านด้วยกัน คือ

ก. เทคนิคในด้านการสร้างมนุษยสัมพันธ์

- (1) เทคนิคการสร้างมนุษยสัมพันธ์กับนักศึกษา
- (2) เทคนิคการสร้างมนุษยสัมพันธ์กับครูพี่เลี้ยง
- (3) เทคนิคการสร้างมนุษยสัมพันธ์กับครูใหญ่

ข. เทคนิคในด้านการเป็นผู้นำทางวิชาการ

ค. เทคนิคในด้านการนิเทศการสอนและการประเมินผล

แบบสอบถามที่สร้างขึ้นมานี้ก็ใช้วิธีการปรึกษากับผู้ที่มีประสบการณ์ทางด้าน การนิเทศการฝึกสอน แล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจแก้ไขพร้อมทั้งขอความคิดเห็น เพื่อปรับปรุงแบบสอบถามให้รัดกุมยิ่งขึ้น จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านบริหารงานนิเทศการฝึกสอนและผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสร้างแบบสอบถาม เพื่อการวิจัยได้ตรวจแก้ไข หลังจากนั้นจึงนำมาปรับปรุงเป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ แล้วจึงนำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มประชากร ซึ่งเป็นอาจารย์นิเทศก์จากวิทยาลัยครู ทั้ง 6 กลุ่ม

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้การแจกและเก็บข้อมูลด้วยตนเองเป็นบางส่วน ใหญ่แทนของวิทยาลัยครูแจกและเก็บข้อมูลบางแห่ง และใช้บริการทางไปรษณีย์ แจกและเก็บข้อมูล

## 5. การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สถิติในการวิเคราะห์ดังนี้

ก. ข้อมูลส่วนตัวที่แสดงสถานภาพของครู ตอบแบบสอบถามเสนอเป็นตาราง จำนวนและคาร์ยยะ (Percent)

ข. ข้อมูลเกี่ยวกับเทคนิคที่อาจารย์ในเทศกั้ใช้วิทยาลัยครูปฏิบัติวิเคราะห์ โดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

### ลำดับชั้นในการเสนอผลการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดลำดับชั้นตอนของการเสนอข้อมูลโดยแบ่งออกเป็น 5 บทดังต่อไปนี้

บทที่ 1 กล่าวถึง ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย ข้อจำกัดของการวิจัย คำนิยามหรือคำศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย และการดำเนินการวิจัยตามลำดับ

บทที่ 2 กล่าวถึง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในครั้งนี้

บทที่ 3 กล่าวถึง วิธีการดำเนินการวิจัยโดยละเอียด

บทที่ 4 เป็นการเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลและผลของการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 5 เป็นการสรุปผลการวิจัย อภิปราย และการให้ข้อเสนอแนะ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย